

Góralski & Goss
U.G.A.L.

Warszawa, dnia 4 marca 2014 r.

Do: Trybunału Konstytucyjnego
Al. Jana Christiana Szucha 12 a
00-918 Warszawa

Wnioskodawca: Krajowa Rada Izb Rolniczych
Ul. Wspólna 30
00-930 Warszawa

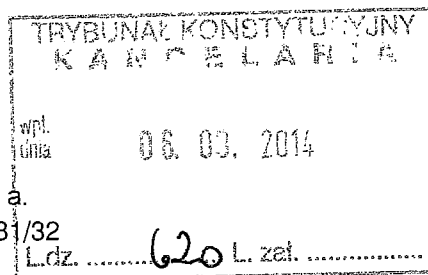
reprezentowana przez:

adw. Mikołaja Goss

„Góralski & Goss” Sp. p. a.

ul. J. Dantyszka 20 lok. 31/32

02-054 Warszawa

Sygn. akt: Tw 20/13

ZAŻALENIE

Pełnomocnika Wnioskodawcy na Postanowienie wydane przez Trybunał Konstytucyjny dnia 21 lutego 2014 r. sygn. akt: Tw 20/13 o odmowie nadania wnioskowi dalszego biegu, doręczone na adres Wnioskodawcy dnia 28 lutego 2014 roku.

Działając w imieniu **Krajowej Rady Izb Rolniczych** (dalej: **Krajowa Rada** lub **Wnioskodawca**) (pełnomocnictwo w załączeniu), na podstawie przepisu **art 36 ust. 4 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym**, zaskarżam postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 lutego 2014 r. sygn. akt: Tw 20/13 o odmowie nadania dalszego biegu wnioskowi o zbadanie zgodności przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie z Konstytucją (dalej: **Wniosek**) w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu **zarzucam:**

- 1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 1 ust. 2 pkt 1, 2 i 3 w zw. z art. 37 ust. 1 ustawy o izbach rolniczych¹**, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że Krajowa Rada Izb Rolniczych, zrzeszając izby rolnicze nie zrzesza tym samym skupionych w tych izbach osób fizycznych;
- 2. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 191 ust. 1 pkt 4) Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (dalej: Konstytucja) (kryterium podmiotowe)**, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na nieprawidłowym uznaniu, że zakwalifikowanie danego podmiotu, jako organizacji zawodowej, w rozumieniu tego przepisu, warunkowane jest zrzeszaniem przez ten podmiot wyłącznie osób fizycznych, co w żaden sposób nie wynika z treści przedmiotowej regulacji, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że Krajowa Rada nie spełnia podmiotowego kryterium koniecznego dla zakwalifikowania jej jako „organizacji zawodowej” w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji;

¹ Ustawa z dnia 14 grudnia 1995 o izbach rolniczych, Dz.U. z 2002 r. Nr 101, poz. 927

3. **naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 1 ust. 2 pkt 1, 2 i 3 ustawy o izbach rolniczych**, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, wbrew treści tego przepisu, że wynika z niego, iż Krajowa Rada nie skupia podmiotów wykonujących działalność rolniczą odpowiadającą pojęciu zawodu, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że Krajowa Rada nie spełnia przedmiotowego kryterium koniecznego dla zakwalifikowania jej, jako „organizacji zawodowej” w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji;
4. **naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 191 ust. 1 pkt 4) Konstytucji (kryterium przedmiotowe)**, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na nieprawidłowym uznaniu, wbrew treści tego przepisu, że zakwalifikowanie danego podmiotu, jako organizacji zawodowej w rozumieniu tego przepisu warunkowane jest zrzeszaniem przez ten podmiot wyłącznie osób wykonujących stale i w celach zarobkowych zajęcia, które może być uznane za zawód, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że Krajowa Rada nie spełnia przedmiotowego kryterium koniecznego dla zakwalifikowania jej jako „organizacji zawodowej” w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji;
5. **naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 191 ust. 1 pkt 4 w zw. z ust. 2 Konstytucji (kryterium przedmiotowe)**, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na nieprawidłowym uznaniu:
  - a. że przepisy te wymagają, aby przedmiot Wniosku mógł (i) dotyczyć **wyłącznie i jedynie** spraw objętych zakresem działania oraz (ii) być w sposób bezpośredni związany **wyłącznie i jedynie** z interesem danego wnioskodawcy (lub osób w nim zrzeszonych), do którego wnioskodawca ten został powołany;
  - b. że generalny charakter przedmiotu Wniosku (norm kwestionowanych) przesądza o wykroczeniu poza zakres działania Krajowej Rady;co w żaden sposób nie wynika z treści przedmiotowej regulacji, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że Krajowa Rada nie spełnia przedmiotowego kryterium koniecznego dla zakwalifikowania jej jako „organizacji zawodowej” w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji;
6. **naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 38 pkt 2) ustawy o izbach rolniczych**, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że z regulacji tej wynika, iż przedmiot Wniosku nie należy do zakresu działania Krajowej Rady, podczas gdy:
  - a. zakres działania Krajowej Rady tamże ujęty, stanowi katalog otwarty, a co więcej ogólna kompetencja Krajowej Rady (działanie na rzecz rolnictwa i zrzeszonych w niej podmiotów) przemawiają za zakwalifikowaniem przedmiotu Wniosku do zakresu działania Krajowej Rady;
  - b. Trybunał jednoznacznie ustalił, iż **każda osoba wykonująca zawód rolnika może być właścicielem gruntu rolnego, co jednocześnie przesądza o tym, iż przedmiot Wniosku pozostaje ściśle związany z przedmiotem działalności Krajowej Rady.**

7. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 11 ust. 1 art. 23 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 Ustawy w związku z art. 29 ust. 1, 28 ust. 2, 31 ust. 1-3, 42 ust. 1 oraz 8, 15 ust. 1 oraz 3 a także art. 12 w zw. z art. 48 ust. 3 Ustawy, poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że rolnicy (jako właściciele, posiadacze lub zarządcy gruntów rolnych) nie są wyłącznymi ani głównymi adresatami Ustawy, podczas gdy prawa i obowiązki dzierżawców lub zarządców, do których należy prowadzenie gospodarki łowieckiej na gruncie Ustawy skorelowane są z obowiązkami i prawami właścicieli, posiadaczy i zarządców gruntów rolnych (rolników), w związku z czym nie sposób uznać, aby Ustawa nie była także do nich adresowana;
8. dokonanie **błędnych ustaleń faktycznych**, poprzez bezzasadne uznanie, iż Wnioskodawca kwestionuje ustawę o ochronie roślin, podczas gdy Krajowa Rada kwestionuje w ramach przedmiotowego postępowania jedynie Ustawę – Prawo łowieckie, jako naruszającą interesy rolników.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 36 ust. 7 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, **wnoszę o uwzględnienie zażalenia i skierowanie sprawy do rozpoznania na rozprawie.**

UZASADNIENIE

Dnia 21 lutego 2014 r. Trybunał Konstytucyjny wydał postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu wnioskowi złożonemu przez Krajową Radę Izb Rolniczych w przedmiocie zgodności przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (dalej: **Ustawa**) z Konstytucją.

W zaskarżonym postanowieniu Trybunał dopuścił się naruszenia szeregu przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania. Z tego też względu zaskarżone postanowienie nie powinno się ostać.

Ad. 1 i Ad. 2 - spełnienie kryterium podmiotowego

W pierwszej kolejności w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Trybunał zarzuca brak spełnienia przez Krajową Radę kryteriów warunkujących zakwalifikowanie jej, jako organizacji zawodowej w rozumieniu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji, tj. kryterium podmiotowego oraz przedmiotowego (uwagi w zakresie kryterium przedmiotowego zostaną omówione w dalszej części niniejszego zażalenia).

Uznanie przez Trybunał, jakoby Krajowa Rada nie spełniała kryterium podmiotowego został oparty na argumentie, że stanowi ona podmiot zrzeszający izby rolnicze (ze swej istoty niebędące osobami fizycznymi) tworzące samorząd rolniczy, co zdaniem Trybunału wyklucza możliwość stwierdzenia, że stanowi ona organizację zrzeszającą i reprezentującą interesy osób fizycznych.

Z treści art. 1 ust. 1 i 2 w zw. z art. 37 ust. 1 ustawy o izbach rolniczych wynika, że Krajowa Rada Izb Rolniczych, zrzeszając izby rolnicze, zrzesza oraz działa na rzecz i reprezentuje interesy członków tych izb, którymi są **(i) osoby fizyczne** i prawne, będące podatnikami podatku rolnego w rozumieniu przepisów o podatku rolnym **(ii) osoby fizyczne** i prawne, będące podatnikami podatku dochodowego z działów specjalnych produkcji rolnej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych i podatku dochodowym od osób prawnych, **(iii) członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych** posiadający w tych spółdzielniach wkłady gruntowe.

W świetle powyższego nie sposób zatem zgodzić się z twierdzeniem Trybunału, jakoby Krajowa Rada Izb Rolniczych nie zrzesała, a w konsekwencji nie reprezentowała interesów osób fizycznych. Fakt reprezentowania przez Krajową Radę Izb Rolniczych tych osób wynika bowiem wprost z przytoczonych przepisów.

Podkreślić także należy, że z przepisu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji (ani żadnego innego obowiązującego przepisu prawa), w żaden sposób nie wynika, aby zakwalifikowanie danego podmiotu, jako organizacji zawodowej warunkowane było niezrzeszaniem przez ten podmiot jakichkolwiek jednostek innych, aniżeli osoby fizyczne. Także zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 30 maja 2000 r. sygn. akt U 5/99, w zakresie wykładni pojęcia „organizacja zawodowa” konieczne jest przyjęcie literalnej interpretacji tekstu konstytucyjnej². Jak wynika z ww. orzeczenia, organizacja skupiająca podmioty aktywne w tej dziedzinie ma charakter organizacji zawodowej w rozumieniu art. 191 ust 1 pkt 3-5 Konstytucji jeżeli skupia **przede wszystkim** osoby fizyczne³. Należy przy tym przyjąć za fakt powszechnie znany, iż działalnością rolniczą trudnią się w przeważającej mierze osoby fizyczne, stąd też organizacja skupiająca podmioty aktywne w tej dziedzinie **ma charakter organizacji skupiającej przede wszystkim osoby fizyczne, co w świetle powyższego stanowi cechę organizacji zawodowej**. Powyższy pogląd znalazł potwierdzenie także w postanowieniu wydanym przez Trybunał Konstytucyjny dnia 22 listopada 2006 r., sygn. akt Tw 1/06, w którym Trybunał uwzględnił zażalenie Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych na postanowienie w przedmiocie odmowy nadania biegu ich wnioskowi, uznając owo Stowarzyszenie za organizację zawodową, pomimo iż zgodnie z jego statutem jego członkiem mogła być także osoba prawna lub fizyczna zainteresowana działalnością stowarzyszenia.

Nie ulega wątpliwości, że ww. kryterium podmiotowe zostało spełnione w niniejszym przypadku. W tym miejscu pragnę ponadto podkreślić, że fakt spełnienia przez Krajową Radę kryterium podmiotowego został stwierdzony przez sam Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. K 18/05, przy czym bezspornym jest, że ustalenia w tym zakresie mają charakter obiektywny i nie zależą od rodzaju i przedmiotu kwestionowanego aktu prawnego, co oznacza, iż nie ma żadnych podstaw do przyjmowania przez Trybunał w niniejszym postępowaniu odmiennej wykładni przepisów dotyczących Krajowej Rady Izb Rolniczych, niż przyjęta w powołanej sprawie.

Ad. 3 i Ad. 4 - spełnienie kryterium przedmiotowego

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Trybunał kwestionuje także spełnienie przez Krajową Radę **kryterium przedmiotowego**, które wymaga, by członkowie danej organizacji stale i w celach zarobkowych wykonywali jedno lub kilka wyodrębnionych zajęć, które mogą być uznane za zawód.

Trybunał uzasadnia swoje stanowisko faktem, iż w świetle ustawy o izbach rolniczych, o przynależności do samorządu rolniczego decyduje bycie podatnikiem podatku rolnego, podatku dochodowego z działów specjalnych produkcji rolnej lub bycie członkiem rolniczych spółdzielni produkcyjnych, a nie faktyczne wykonywanie działalności zawodowej o charakterze rolniczym. Z powyższym stanowiskiem nie sposób się jednak zgodzić.

Zgodnie z ugruntowanym poglądem Trybunału, „*dla sprecyzowania pojęcia „organizacji zawodowej” konieczne jest ustalenie sensu przymiotnika „zawodowy”, stanowiącego signum specificum dwóch z*

² Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2000 r., U. 5/99. OTK ZU 2000/4 poz. 114

³ Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2000 r., U. 5/99. OTK ZU 2000/4 poz. 114

trzech kategorii organizacji zrzeszeniowych objętych zakresem art. 191 ust. 1 pkt 4 konstytucji. Przymiotnik ten jest używany w znaczeniu: "dotyczący określonego zawodu, związany z ludźmi wykonującymi określony zawód", "mający związek z zawodem lub wykonywaniem zawodu", przy czym nazwa "zawód" oznacza zajęcie, którego osoba się wyuczyła i które stale wykonuje dla pieniędzy, czerpiąc z tego środki utrzymania (zob. np. Słownik współczesnego języka polskiego, pod red. B. Dunaja, Warszawa 1999, t. II, Inny słownik języka polskiego, red. M. Bańko, Warszawa 2000, t. II)⁴.

Określając, czyje interesy reprezentuje Krajowa Rada należy sięgnąć do treści art. 1 w zw. z art. 37 ust. 1 i 38 pkt 2 ustawy o izbach rolniczych oraz § 1 i § 7 jej statutu. Faktycznie art. 1 ust. 2 ustawy o izbach rolniczych nie definiuje wprost, że warunkiem przynależności do samorządu rolniczego jest wykonywanie zawodu rolnika. Okoliczność ta, wbrew twierdzeniu Trybunału, nie wyklucza jednak uznania, że podmiotami, których interesy są faktycznie przez Krajową Radę reprezentowane, są właśnie osoby trudniące się zarobkowo i stale wykonywaniem zawodu rolnika. Przemawia za tym literalne brzmienie art. 1 ust. 2 ustawy o izbach rolniczych, z którego wynika, że do samorządu przynależą osoby fizyczne i prawne będące **podatnikami podatku rolnego** lub **podatnikami podatku dochodowego z działów specjalnych produkcji rolnej**.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że płacenie podatku dochodowego w ww. zakresie przesądza o wykonywaniu przez daną osobę stale i w celach zarobkowych zawodu rolnika. Podobnie interpretować należy warunek opłacania przez podmiot podatku rolnego. Rolnicy (poza rolnikami osiągającymi dochody z działów specjalnych produkcji rolnej) nie są obciążani podatkiem dochodowym z tytułu zarobków osiąganych z działalności rolniczej. Zamiast tego ustawodawca nałożył na nich obowiązek opłacania podatku rolnego, który w aktualnym stanie prawnym stanowi należność publicznoprawną pobieraną od tych rolników z tytułu wykonywanej działalności zawodowej o charakterze rolniczym.

Oznacza to, że Krajowa Rada Izb Rolniczych *de facto* skupia podmioty wykonujące działalność rolniczą odpowiadającą ww. pojęciu zawodu, zrzeszając rolników, producentów rolnych oraz osoby prowadzące gospodarstwa rolne, reprezentując tym samym interesy całej grupy zawodowej rolników, albowiem cała ta grupa należy do samorządu z mocy prawa.

Abstrahując od powyższego, analogicznie jak w przypadku kryterium podmiotowego, brzmienie przepisu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji, w żaden sposób nie pozwala na uznanie, że zakwalifikowanie danego podmiotu, jako organizacji zawodowej warunkowane jest zrzeszaniem przez ten podmiot **wyłącznie** osób wykonujących stale i w celach zarobkowych zajęcia, które mogą być uznane za zawód. Powyższe znalazło potwierdzenie w powołanym już postanowieniu wydanym przez Trybunał Konstytucyjny dnia 22 listopada 2006 r., sygn. akt Tw 1/06, w którym Trybunał uznał Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych za organizację zawodową, pomimo iż zgodnie z jego statutem jego członkiem mogła być także zainteresowana działalnością stowarzyszenia (tj. *de facto* nie wykonująca działalności zawodowej).

Także to kryterium Trybunał uznał za spełnione przez Krajową Radę w postępowaniu o sygn. K 18/05, przy czym, tak jak kryterium podmiotowe ma ono charakter obiektywny (niezależny od przedmiotu wniosku).

---

⁴ Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 maja 2000 r., U. 5/99. OTK ZU 2000/4 poz. 114

Ad. 5 – wykładnia kryterium przedmiotowego - zakres działania Krajowej Rady Izb Rolniczych

W świetle art. 191 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 191 ust. 2 Konstytucji ogólnokrajowe organy organizacji zawodowych mogą występować z wnioskami do Trybunału, jeżeli kwestionowany akt normatywny **dotyczy spraw objętych zakresem ich działania i jest w sposób bezpośredni związany z interesem danej organizacji lub osób w niej zrzeszonych**, do którego organizacja ta została powołana.

Ponadto, zgodnie z dotychczas prezentowanym przez Trybunał stanowiskiem, w celu określenia, czy przedmiot wniosku zawiera się w zakresie kompetencji wnioskodawcy należy ustalić, czy dany przepis dotyczy działalności stanowiącej realizację **konstytucyjnie, ustawowo lub statutowo określonych zadań wnioskodawcy**⁵. Wniosek złożony przez podmiot należący do tej grupy musi być także bezpośrednio związany z interesem prawnym członków tej organizacji, do którego reprezentowania organizacja została powołana. Wykazanie ww. okoliczności przez wnioskodawcę powinno nastąpić poprzez wskazanie stosownych regulacji, co Krajowa Rada uczyniła w sposób precyzyjny w ostatnim fragmencie uzasadnienia Wniosku⁶.

Tymczasem na gruncie niniejszej sprawy Trybunał powołuje się jedynie na przepis art. 11 ust. 1 Ustawy, zgodnie z którym łowiectwo jest prowadzone zgodnie z podstawowymi kierunkami użytkowania terenów rolnych, leśnych i rybackich, w warunkach stałego polepszania zwierzynie środowiska jej bytowania. Trybunał pomija tym samym liczne odesłania wskazane w Ustawie, a odwołujące się do rolnictwa (art. 1, art. 27 ust. 1, art. 29 ust. 1, art. 46 ust. 2), Ministra Rolnictwa (art. 8 ust. 4, art. 10 ust. 2, art. 30 ust. 3 pkt 2, art. 44 ust. 1, art. 49) czy właściciela, posiadacza lub zarządcy gruntu rolnego (art. 47, art. 48).

Zgodnie z definicją wskazaną w przepisie art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2012 r., poz. 803 z późn. zm.; dalej: „**ustawa o kształtowaniu ustroju rolnego**”) w zw. z art. 46¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 roku, poz. 121 j.t.; dalej: „**kc**”), nieruchomością rolną (gruntem rolnym) są nieruchomości, które są lub mogą być wykorzystywane do prowadzenia działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie produkcji roślinnej i zwierzęcej, nie wyłączając produkcji ogrodniczej, sadowniczej i rybnej.

Tymczasem na gruncie ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego, przez rolnika rozumie się osobę fizyczną będącą właścicielem, użytkownikiem wieczystym, samoistnym posiadaczem lub dzierżawcą nieruchomości rolnych, których łączna powierzchnia użytków rolnych nie przekracza 300 ha, posiadającą kwalifikacje rolnicze oraz co najmniej od 5 lat zamieszkałą w gminie, na obszarze której jest położona jedna z nieruchomości rolnych wchodzących w skład gospodarstwa rolnego i prowadzącą przez ten okres osobiście to gospodarstwo (vide art. 6 ust. 1 tej ustawy).

Trybunał podkreśla ponadto, iż Wnioskodawca domaga się ochrony **właścicieli** gruntów rolnych, którymi nie muszą być rolnicy. Trybunał wywodzi z powyższego, że pojęcie „właściciela gruntu rolnego” jest szersze od definicji pojęcia „rolnika” (o czym szerzej także w uzasadnieniu zarzutu ad. 6), co z kolei ma przesądzać, iż normy kwestionowane przez Krajową Radę mają znaczenie generalne, a tym samym wykraczające poza zakres działania Wnioskodawcy. Konsekwencją powyższego, zdaniem Trybunału jest brak spełniania przez Krajową Radę kryterium przedmiotowego.

⁵ Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 stycznia 2004 r., Tw 74/2002, OTK ZU 2004/1B poz. 2

⁶ Postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lipca 2004 r., Tw 15/2004, OTK ZU 2004/4B poz. 235

Tymczasem Ustawa konsekwentnie odwołuje się do **właścicieli, posiadaczy oraz zarządców gruntów rolnych**, co z kolei w pełni koresponduje z definicją ustawową pojęcia „rolnik”.

Warto jednak podkreślić, iż ani Konstytucja, ani orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego czy nawet przedstawiciele doktryny, nie wymagają, aby zakres norm kwestionowanych przez wnioskodawcę (i) dotyczył **wyłącznie i jedynie** spraw objętych zakresem działania oraz (ii) był w sposób bezpośrednio związany **wyłącznie i jedynie** z interesem danego wnioskodawcy (lub osób w nim zrzeszonych), do którego wnioskodawca ten został powołany.

Brzmienie przepisu art. 191 ust. 2 Konstytucji oraz aktualna linia orzecznicza Trybunału pozwala tym samym uznać, iż zakres norm kwestionowanych przez wnioskodawcę powinien dotyczyć także (między innymi, również, w szczególności) spraw objętych jego zakresem działania oraz aby ten zakres pozostawał w sposób bezpośrednio związany także (między innymi, również, w szczególności) z interesem danego wnioskodawcy (lub osób w nim zrzeszonych), do którego wnioskodawca ten został powołany.

Pogląd przeciwny – zgodny z przyjętym przez Trybunał w zaskarżonym postanowieniu, prowadziłyby do wniosków nielogicznych i niemożliwych do przyjęcia w Państwie prawa. W istocie bowiem niemal każda norma może – w swoich krańcowych zastosowaniach – dotyczyć przedstawicieli różnych grup, objętych zakresem działania różnych podmiotów wskazanych w art. 191 ust. 1 Konstytucji. W konsekwencji przyjęcie zaprezentowanego w zaskarżonym postanowieniu poglądu, prowadziłyby do wniosku, że przepis art. 191 Konstytucji jest w istocie przepisem martwym⁷.

Trybunał nie uzasadnił także przyjęcia, iż kwestionowane przez Wnioskodawcę normy miałyby mieć charakter generalny – z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika okoliczność wręcz przeciwna. Kwestionowane normy dotyczą w istocie jedynie właścicieli, posiadaczy lub zarządców gruntów rolnych. Nie sposób zatem uznać, aby norma ta miała charakter generalny – to jest znajdujący zastosowanie do wszystkich podmiotów prawa (jak np. normy związane z ochroną dóbr osobistych). Co więcej, z brzmienia przepisów Konstytucji nie wynika, aby „generalny charakter” normy uniemożliwiał wystąpienie z wnioskiem określonym w art. 191 Konstytucji, jeśli tylko dany przepis wchodzi w zakres działania podmiotów określonych w tym artykule.

Ad. 6 – zakres działania Krajowej Rady Izb Rolniczych

W dalszej części uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Trybunał w sposób błędny ustalił, że sprawa objęta wnioskiem nie należy do zakresu działania Krajowej Rady Izb Rolniczych.

Na mocy powoływanych powyżej przepisów art. 1 ust. 1 w zw. z art. 37 ust. 1 ustawy o izbach rolniczych Krajowa Rada Izb Rolniczych działa na rzecz rozwiązywania problemów rolnictwa i

⁷ Konsekwencją wąskiej wykładni "spraw objętych (...) zakresem działania" jako kryterium decydującego o zdolności wnioskowej organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego jest ryzyko pozostawienia poza zakresem kontroli konstytucyjnej tych przepisów, które chociaż same w sobie nie wyznaczają kompetencji tych organów, to jednak dotyczą spraw objętych zakresem ich działania przez to, że ich obowiązywanie godzi w interes gminy, czy to majątkowy, czy to o innym charakterze. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego, interes ekonomiczny (faktyczny) gminy (który nie daje wystarczającej legitymacji do wystąpienia ze skargą do sądu administracyjnego) stanowi adekwatną przesłankę wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego – tak: B. Banaszak, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Warszawa 2012, SIP Legalis.

reprezentuje interesy zrzeszonych w nim podmiotów, tj. jak wskazano powyżej rolników, producentów rolnych oraz osób prowadzących gospodarstwa rolne.

Zgodnie natomiast z art. 38 pkt 2 ww. ustawy oraz § 1 i § 7 Statutu Krajowej Rady Izb Rolniczych działa ona na rzecz rolnictwa, wpływa na kształt polityki rolnej i uczestniczy w jej realizacji, w szczególności poprzez reprezentowanie podmiotów w niej zrzeszonych przed organami państwowymi, opiniowanie projektów aktów prawnych oraz przedstawianie właściwym organom wniosków w sprawie sytuacji w rolnictwie i inicjatyw w zakresie regulacji prawnych.

Trybunał w postanowieniu z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. akt 4/13 jednocześnie sam wskazał, iż **każda osoba wykonująca zawód rolnika jest posiadaczem gruntu rolnego**. Także w ramach zaskarżonego postanowienia Trybunał podkreśla, iż każda osoba wykonująca zawód rolnika może być właścicielem gruntu rolnego (względnie jego posiadaczem lub zarządcą).

W kontekście powyższego należałoby uznać, iż zakwestionowane przepisy **Ustawy znajdują zastosowanie w istocie do wszystkich osób wykonujących zawód rolnika**. Zatem Ustawa pozostaje ściśle związana z przedmiotem działalności Krajowej Rady, albowiem Krajowa Rada reprezentuje interesy rolników, producentów rolnych oraz osób prowadzących gospodarstwa rolne (o czym była już mowa powyżej).

W tym kontekście należy zatem także uznać, iż Ustawa w okolicznościach faktycznych, w przeważającej mierze znajdzie zastosowanie właśnie do rolników, jako osób w sposób stały i bieżący korzystających i funkcjonujących w zasadzie wyłącznie na gruntach rolnych.

Ponadto należy także podkreślić, że w świetle ww. art. 38 pkt 2 ustawy o izbach rolniczych, do zadań Krajowej Rady należy w szczególności opiniowanie projektów aktów prawnych dotyczących rolnictwa i gospodarki żywnościowej oraz założeń i programów polityki rolnej. Natomiast w myśl § 7 ust. 1 pkt Statutu Krajowej Rady w zakresie jej kompetencji leży w szczególności opiniowanie projektów aktów prawnych dotyczących rozwoju wsi, rolnictwa i gospodarki żywnościowej oraz założeń i programów polityki rolnej, w szczególności projektów ustaw, rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów.

W ocenie Krajowej Rady, z samego literalnego brzmienia ww. przepisów wynika, że opiniowanie regulacji odnoszących się do kwestii obowiązków rolników (jako właścicieli, posiadaczy lub zarządców gruntów rolnych) względem zarządców i dzierżawców obwodów łowieckich, zawiera się w zakresie działalności Krajowej Rady, albowiem stanowi ona akt prawny dotyczący w zasadniczym zakresie rolnictwa. Skoro zatem do kompetencji Krajowej Rady należy opiniowanie określonych aktów prawnych, nie ulega wątpliwości, że przedmiot tej ustawy mieści się w zakresie działania Krajowej Rady, a w konsekwencji – że jest ona uprawniona do złożenia wniosku w niniejszej sprawie.

Ponadto, nawet w przypadku przyjęcia odmiennej wykładni, należy wskazać, że powołane wyżej przepisy - zarówno art. 38 ustawy o izbach rolniczych, jak i § 7 statutu nie regulują zakresu kompetencji Krajowej Rady w sposób wyczerpujący, o czym świadczy użycie w obydwu tych przepisach sformułowań „w szczególności”. W tym zakresie, w celu określenia tożsamości przedmiotu działania Krajowej Rady z przedmiotem Wniosku, należy odwołać się do ogólnej kompetencji, którą jest działanie na rzecz rolnictwa i zrzeszonych w niej podmiotów, co niewątpliwie przemawia za objęciem zakresem kompetencji Krajowej Rady także kwestii obowiązków właścicieli, posiadaczy lub zarządców gruntów rolnych (jako dotyczących w przeważającej mierze rolników) w kontekście uprawnień przyznanych na gruncie Ustawy zarządcom i dzierżawcom obwodów łowieckich.

Ad. 7 – adresaci Ustawy

Trybunał w ramach zaskarżonego postanowienia, odwołując się do przepisów art. 11 ust. 1 art. 23 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 Ustawy, wskazuje iż skoro gospodarka łowiecka prowadzona jest przez dzierżawców lub zarządców, którymi nie są rolnicy, to tym samym Ustawa nie jest adresowana głównie lub wyłącznie do rolników.

Trybunał nie rozwija dalej tej kwestii niemniej jednak kontekst powyższego stwierdzenia pozwala Wnioskodawcy przypuszczać, iż Trybunał wywodzi z powyższego brak spełniania przez Krajową Radę kryterium przedmiotowego z art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji.

Pomija jednak, iż szereg przepisów tej Ustawy kreuje obowiązki właścicieli, posiadaczy lub zarządców nieruchomości rolnych (do których zawsze zostanie zaliczony rolnik) w kontekście uprawnień przyznawanych w Ustawie na rzecz dzierżawców lub zarządców, prowadzących gospodarkę łowiecką.

Co więcej, Trybunał w całości pozostawia w powyższym zakresie poza swoimi rozważaniami kwestie wskazane we Wniosku, a związane z ochroną własności (tutaj gruntów rolnych). Wnioskodawca upatruje bowiem niezgodności wskazanych przepisów Ustawy z Konstytucją właśnie przez pryzmat narzucenia na właścicieli, posiadaczy czy zarządców nieruchomości szeregu obowiązków ograniczających ich prawo do dysponowania gruntami rolnymi w kontekście odpowiadających uprawnień podmiotów wskazanych w Ustawie.

Należy bowiem zwrócić uwagę, iż każdemu z uprawnień podmiotów wskazanych w Ustawie (dzierżawców lub zarządców obwodu łowieckiego, Ministra właściwego do spraw środowiska) odpowiada obowiązek po stronie właściciela, posiadacza lub zarządcy gruntu rolnego (rolnika). W tym zatem kontekście stwierdzenie, iż właściciele, posiadacze oraz zarządcy gruntów rolnych (czyli rolnicy), nie są adresatami ustawy, jest nazbyt daleko idące a także stanowi przejaw błędnej wykładni przytoczonych powyżej przepisów ustawy.

Ad. 8 – błąd w ustaleniach faktycznych

Trybunał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazuje, jakoby Krajowa Rada kwestionowała ustawę o ochronie roślin (strona 6 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Tymczasem stanowczo należy podkreślić, iż Wnioskodawca w przedmiotowym postępowaniu kwestionuje jedynie zgodność wskazanych przepisów Ustawy - Prawo łowieckie z Konstytucją.

Jeśli chodzi o ustawę o ochronie roślin – stanowi ona przedmiot innego postępowania, zainicjowanego przez Wnioskodawcę przez Trybunałem Konstytucyjnym.

W świetle powyższego pojawia się wątpliwość, czy Trybunał dokonał szczegółowej analizy postanowień Ustawy w niniejszej sprawie, czy też ustawy o ochronie odmian roślin. Kwestia ta jest szczególnie istotna wobec faktu, iż:

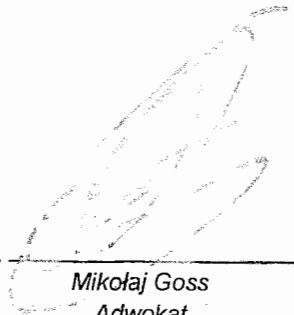
- a) na gruncie obu ustaw zakres kryterium przedmiotowego przepisu art. 191 ust. 1 pkt 4 Konstytucji oraz zakres działalności Krajowej Rady, kształtują się odmiennie;

- b) postanowienia Trybunału Konstytucyjnego wydane w przedmiotowej sprawie oraz w sprawie o sygn. akt Tw 4/13 są nad wyraz zbieżne treściowo, pomimo iż wydawane były przez innych sędziów.

W tym kontekście pojawia się uzasadniona wątpliwość, czy Trybunał w ramach zaskarżonego postanowienia nie oparł się całkowicie na ustaleniach poczynionych w sprawie o sygn. akt Tw 4/13 a w konsekwencji, czy nie doszło do powstania błędu w ustaleniach faktycznych.

***

W związku z powyższym wnoszę jak na wstępie

Mikołaj Goss
Adwokat

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej;
2. Odpis zażalenia 5x.